

Právo 20. 12. 2012

Útěcha zmyšlení o divadle

Petr Oslzlý

Člověku mého zaměření – mé filiace a mého až posedlého zájmu o dílo Václava Havla – by se mohlo zdát, že vše, co je soustředěno ve svazku Václav Havel. Odivadle (uspořádala Anna Freimanová, Knihovna VH 2012), již četl a má to v knihovně nejen v Havlových sebraných spisech, ale i v pečlivě střežených ročnících bájně revue Divadlo a v neméně vzácných pěti číslech samizdatového časopisu O divadle (který ostatně dal sborníku titul).

Takže jsem se spíš těšil, že to bude vše pohromadě. A také na to, jak sborník editorka uspořádala. S knihou jsem se tedy seznamoval od konce: nejprve s obsahem a poté s Poněkud osobně laděnými edičními poznámkami. A při čtení tohoto textu mi postupně docházelo, že známé příspěvky zde budu mít možnost číst jaksi nově – z jiných úhlů pohledu, z různých stran... A to nejen proto, že je budu nazírat v kontextu současného dění, v atmosféře toho kterého konkrétního dne a na pozadí jeho problémů a aktualit – a čteme-li o divadle, jež je uměním okamžiku, platí to dvojnásob –, ale též proto, že budu veden tím, jak je kniha rozvržena, do jakých významových souvislostí její části vstupují, a především proto, že kniha obsahuje texty doposud nepublikované. A objevit nový text Václava Havla je událostí, něčím vzrušujícím – po loňském osmnáctém prosinci i ve smyslu metafyzickém. Každý řádek oněch edičních poznámek navíc dokládá editorčinu znalost zpracovávaného materiálu, hluboký ponor podnikaný s osobním zaujetím, jak sama píše: Nezasťírám, že práce na tomto sborníku mi přinášela radost, a doufám, že ji přinese i milovníkům divadla, Hav -lovy tvorby a osobnosti. Mně radost přinesl a přinášet bude.

Celý článek je uložen v Archivu Knihovny Václava Havla.